

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. júla 2008 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Tomana a sudcov JUDr. Jozefa Kanderu a JUDr. Pavla Farkaša v trestnej veci proti obvinenému **JUDr. L. L.**, pre trestný čin prijímania úplatku podľa § 160 ods.2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 1 To 48/2006, zo dňa 30. mája 2006 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. L. L. **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 Tr. por. zrušil rozsudok Okresného súdu v Žiline zo 7. novembra 2005, sp. zn. 3 T 174/04, ktorým bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu prijímania úplatku a inej nenáležitej výhody podľa § 160 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase koncom roku 2003 v A. v bare hotela S. na ul. L. Š. č. X., žiadal od R. F. úplatok vo výške 250 000 Sk s prísľubom, že objekt stolársko-zámočníckej dielne zapísanej na LV č. X, parc. č. X v k.ú. obce N., okres K. N. M., súp. č. X., ktorého nájomcom na základe nájomnej zmluvy zo dňa 18. marca 1994, uzatvorenej s prenajímateľom – P. O. D. R., IČO: X. bola fy. I., N.. S., K. N. M. IČO: X. bude pri speňažovaní majetku konkurznej podstaty P. O. D. R. prevedený na R. F. a jeho syna Mgr. I. F., resp. na fy. R. F. I. – s.p. F. R. a syn, D. P. X., K. N. M., IČO: X., s čím R. F. nesúhlasil, preto v presne nezistenom čase obžalovaný navrhol zníženie úplatku na sumu 200 000 Sk, ktoré aj od R. F. prijal dňa 20. februára 2004 asi o 11.23 hod. na parkovisku pred hotelom S., N.. L. Š. č. X. v Žiline pri svojom odparkovanom osobnom motorovom vozidle zn. Ford Escort tmavomodrej farby, ev.č. B., kde bol pri prijatí úplatku

v uvedenej výške zadržaný príslušníkmi policajného zboru, a to v časti výroku o treste a na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 bol obvinený JUDr. L. L. odsúdený podľa § 160 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, k trestu odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so zaradením pre jeho výkon do I. nápravnovýchovnej skupiny (§ 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006).

Obvinený JUDr. L. L. podal prostredníctvom obhajcu proti rozsudku krajského súdu dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/, písm. i/ Tr. por. s odôvodnením, že napadnutému rozhodnutiu predchádzalo konanie v ktorom bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, ako aj že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení svojho dovolania (v časti 1.) poukázal na odborné stanovisko dekana Právnickej fakulty Univerzity M. Bella v Banskej Bystrici, pričom vyjadril názor, že tento dôkaz vyvrátil svedeckú výpoveď svedkyne JUDr. Ž. a právny záver súdov oboch stupňov, že ako správca konkurznej podstaty porušil povinnosti, resp. dôležitú povinnosť vyplývajúcu zo zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní. Tým, že sa konajúce súdy týmto dôkazom vôbec nezaoberali porušili právo obvineného na obhajobu.

V ďalšej časti svojho dovolania (označenej ako časť 2.) dôvodil, že prvostupňovým súdom boli vykonané ako dôkazy aj výpovede svedka R. F., ktoré boli vykonané pred začatím trestného stíhania voči obvinenému, ako aj že podstatnú časť skutkového deja v danej veci zorganizovala polícia a to tým, že uzavrela dohodu o spolupráci s F. ako agentom a nabádala ho, aby inicioval stretnutie, aby mu ponúkal tzv. úplatok, pričom tieto finančné prostriedky mu polícia aj obstarala a následne monitorovala ich odovzdanie agentom obvinenému, ktorého po prevzatí peňazí zadržala. Listinné dôkazy na č.l. 248-249 a 252-253 trestného spisu neboli súdmi vôbec vykonané, takže obvinený resp. obhajca nemal možnosť sa k týmto vyjadriť a napriek tomu odvolací súd vyvodil trestnú zodpovednosť obvineného práve z týchto dôkazov.

V časti odôvodnenia dovolania (označenej ako časť 3.) obvinený parciálne bližšie poukázal na skutkové okolnosti prípadu, a to najmä z hľadiska povinností správcu konkurznej podstaty, tak ako sú upravené v zákone o konkurze a vyrovnaní. V tejto súvislosti vyjadril názor, že ako správca konkurznej podstaty konal v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti. Konajúce súdy

nezistili v čom malo spočívať poskytnutie výhody F., pretože obvinený sa im ako spoluvlastníkom snažil získať nehnuteľnosť do ich výlučného vlastníctva a v tomto smere plnil svoju zákonnú povinnosť. Nie je pravdou, že by od nich v tejto súvislosti prijal úplatok.

V súvislosti s právnou kvalifikáciou skutku, pre ktorý bol odsúdený, v závere odôvodnenia dovolania obvinený namietal, že v priebehu celého trestného konania zo žiadneho dôkazu nevyplývalo, že jeho konanie bolo v rozpore s povinnosťami podľa konkurzného zákona a už vôbec nie porušenie jeho dôležitej povinnosti .

Z uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil, že napadnutým rozsudkom bol porušený zákon, zrušil predchádzajúce rozhodnutia a prikázal Okresnému súdu v Žiline aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predovšetkým skúmal či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Žiline ako odvolacieho súdu, ktorým bol obvinený JUDr. L. L. právoplatne uznaný vinným a bol mu uložený trest. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie podal obvinený prostredníctvom obhajcu, bolo preto podané osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 Tr. por. K podaniu dovolania došlo na Okresnom súde v Žiline, t.j. v mieste podľa § 370 Tr. por.

V dovolaní musí byť ďalej uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napadané, tak aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytýkajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ďalej dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. a podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., teda na to, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom a tiež na to, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Najvyšší súd sa musí teda vysporiadať s dovolacími námietkami obvineného, v rámci ktorých spochybňuje zákonný priebeh vykonania niektorých dôkazov, postup policajných orgánov, a to z hľadiska porušenia obhajobného práva obvineného a domáha sa preto zrušenia rozsudku Okresného súdu v Žiline, ako aj rozsudku Krajského súdu v Žiline, ktorými bol právoplatne uznaný vinným a bol mu uložený trest.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. c/ Tr. por., je že v konaní, ktoré odsudzujúcemu rozhodnutiu predchádzalo bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolací súd preskúmal, či v predmetnom prípade boli zásadným spôsobom porušené obhajobné práva obvineného, pričom ak Trestný poriadok stanovuje podmienky vykonávania dôkazov, je treba tieto chápať v ich materiálnom pojatí. To znamená, že súdne konanie je treba viesť takým spôsobom, aby došlo k naplneniu účelu obhajoby a tým aj k zabezpečeniu základných práv obvineného.

Z obsahu relevantného spisového materiálu vyplýva, že trestné stíhanie bolo podľa § 160 ods. 1 Tr. por. začaté vo veci dňa 15. januára 2004 a proti obvinenému podľa § 163 ods. 1 Tr. por. dňa 20. februára 2004. R. F. v posudzovanej veci v procesnom postavení svedka bol vypočutý opakovane: v prípravnom konaní dňa 15. januára 2004, dňa 20. januára 2004, dňa 4. januára 2004 a na hlavnom pojednávaní okresného súdu dňa 2. mája 2005.

Podľa § 89 ods. 2 Tr. por. za dôkaz môže poslúžiť všetko, čo môže prispieť na náležité objasnenie veci a čo bolo získané zákonným spôsobom z dôkazných prostriedkov. Dôkaznými prostriedkami sú okrem iného použitie informačno-technických prostriedkov (§ 12 ods. 13) a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti (§ 12 ods. 14).

Z listinných dôkazov zadokumentovaných na č.l. 573-583, č.l. 584-596, 599-602 zväzku III. vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že postup orgánov činných v trestnom konaní súvisiaci s vykonaním sledovania obvineného, s použitím informačno-technických prostriedkov a prostriedkov operatívno-pátracej činnosti, ako aj s použitím hotovosti 200 000 Sk z prostriedkov ekonomického odboru všeobecnej sekcie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky bol vykonaný zákonným

a štandardným postupom, tak aby mohlo byť trestná činnosť riadne a v potrebnom rozsahu zadokumentovaná. Informačno-technické prostriedky - odpočúvanie a záznam telefonických hovorov, agent, predstieraný prevod, sledovanie osôb a vyhotovovanie obrazových a zvukových záznamov boli použité v súlade s príslušnými ustanoveniami šiesteho, ôsmeho a deviateho oddielu Trestného poriadku. Treba zdôrazniť, že bez použitého postupu by zrejme vôbec nebolo možné trestnú činnosť daného charakteru vôbec odhaliť a procesne správne a v potrebnom rozsahu zadokumentovať.

Štátna moc reprezentovaná políciou svojim konaním a postupom teda v danom prípade sama o sebe nevytvorila podmienky a nenavodila situáciu so snahou trestný čin uskutočniť, rozšíriť jeho rozsah, alebo dokončiť. Opačný postup by bol nepochybne excesom z hraníc, v ktorých sa trestné konanie odohráva a znamenal by postup extra legem, pričom dôkazy týmto postupom získané by boli od počiatku nezákonnými a v trestnom konaní teda nepoužiteľnými.

V tejto súvislosti najvyšší súd zdôrazňuje, že polícia vstúpila do celej prerokúvanej veci a iniciatívne vykonala potrebné úkony až po tom, keď R. F. oznámil orgánom polície, že obvinený sa správa korupčne, teda, že od svedka F. žiadal úplatok. Konanie obvineného nebolo determinované vopred vytvoreným scenárom polície, ale tak ako to on sám predtým navrhol R. F.. Podozrenie z trestnej činnosti obvineného bolo v tomto štádiu celkom relevantné a zákonu zodpovedajúci postup polície bol plne na mieste. V tomto štádiu konania išlo najmä o to, aby polícia konanie obvineného procesne zadokumentovala a získala dôkazy procesne použiteľné v rámci dokazovania v trestnom konaní. Obvinený JUDr. L. L. konal sám iniciatívne a podľa vlastného uváženia a konanie polície sa nestalo súčasťou postupnosti jeho konania, z ktorého sa protiprávne konanie skladá.

Z obsahu relevantných častí trestného spisu je teda zrejmé, že činnosť polície bola v predmetnom prípade vykonaná lege artis, v súlade s platnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj zodpovedajúcimi ustanoveniami Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. V danom prípade nie je možné postup polície považovať za činnosť, ktorú by bolo možné charakterizovať ako vyprovokovanie trestnej činnosti a na tomto argumentačnom základe ju spochybníť.

Rovnako nie je možné akceptovať dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že okresný, resp. krajský súd nevykonali listinné dôkazy z čl. 248-249 a z čl. 252-253 trestného

spisu, o ktoré sčasti tiež oprel svoje rozhodnutie. Jedná sa o listinné dôkazy listy obvineného R. F. a Mgr. I. F. zo dňa 29. septembra 2003 a 8. januára 2004. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní Okresného súdu v Žiline zo dňa 7. novembra 2005 (č.l. 848 súdneho spisu) je nepochybne zrejmé, že tieto listinné dôkazy boli riadne v súlade s ustanovením § 213 Tr. por. vykonané.

Vo veci vykonané dôkazy boli teda súdom vykonané správne, v súlade so zákonom a boli aj správne vyhodnotené, tak ako na to poukázal aj odvolací súd vo svojom rozsudku z 30. mája 2006, sp. zn. 1 To 48/2006, ktorým bol rozsudok prvostupňového súdu zrušený len v časti výroku o treste a následne bol obvinenému uložený iný trest.

Pokiaľ ide o nevykonanie dôkazu prečítaním stanoviska dekana Právnickej fakulty univerzity M. Bella v Banskej Bystrici, ktoré predložil obvinený v priebehu súdneho konania treba uviesť nasledovné:

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

V priebehu prípravného konania i na hlavnom pojednávaní Okresného súdu v Žiline boli v procesnom postavení svedka okrem poškodeného R. F. a jeho syna Mgr. I. F. vypočuté ďalšie osoby a oboznámený celý rad listinných dôkazov. Stanovisko obvineného prezentované v odôvodnení dovolania, že súdy v rámci dokazovania nepostupovali zákonným spôsobom, ale postupovali jednostranne, pretože sa venovali len dôkazom svedčiacich v jeho neprospech, pričom neprihliadli k dôkazom v jeho prospech, nie je pravdivé a vyznieva značne subjektívne.

Proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní

logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená vo vyššie citovanom ustanovení § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie.

Zásada voľného hodnotenia dôkazov, vybudovaná na vnútornom presvedčení orgánov činných v trestnom konaní znamená teda myšlienkovú činnosť, ktorá vytvára pre súd možnosť dostatočného priestoru v rámci vlastnej úvahy k tomu, aby sám určil rozsah dokazovania a vykonal prípadnú selekciu navrhovaných dôkazov procesnými stranami v obsahovom kontexte významu navrhovaných dôkazov niektorou z procesných strán v porovnaní s množstvom, kvalitou a závažnosťou tých dôkazov, ktoré už boli vo veci vykonané.

Z uvedených dôvodov dovoláciu námietku obvineného, spočívajúcu v tvrdení, že súd odmietol vykonať niektorý z navrhovaných dôkazov, je preto treba považovať z hľadiska naplnenia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. za irelevantnú.

V danej súvislosti najvyšší súd konštatuje, že v postupe orgánov činných v trestnom konaní nie je možné vidieť žiadne porušenie zákonných záruk spravodlivého procesu. Obsah trestného spisu neposkytuje žiaden podklad o tom, že by vyšetrovateľ v rámci prípravného konania a okresný, resp. krajský súd, pri vykonávaní úkonov súdneho konania postupovali v rozpore s vyššie citovanými zákonnými ustanoveniami ako aj, že by vykonali relevantné dôkazy nezákonným spôsobom.

Dovolacími námietkami obvinený z hľadiska zákonných povinností správcu konkurznej podstaty poukazuje aj na nesprávne ustálenie skutkového stavu a nesprávne hodnotenie jeho odborného postupu ako správcu konkurznej podstaty. Svoj postup, ktorým sa snažil o nesorové vyriešenie problému F. považuje za zákonný, časovo najkratší a najmenej finančne nákladný. Domáha sa v konečnom dôsledku oslobodenia spod obžaloby s poukazom na to, že na predmetnej trestnej činnosti sa nedopustil, keďže prijatá finančná suma nepredstavovala úplatok, ale o prvú splátku z určenej ceny nehnuteľnosti.

V naznačenom rozsahu obvinený namieta pochybenia v skutkových zisteniach ustálených vo veci skôr činnými súdmi a v nimi vykonanom hodnotení dôkazov. Pritom sa obvinený domáha tak podstatnej zmeny skutkových záverov, ktoré by viedli ku konštatovaniu, že stíhaného skutku sa nedopustil napriek tomu, že súdy oboch stupňov dospeli k opačnému záveru.

Namieta aj právnu kvalifikáciu skutku podľa § 160 ods. 2, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, ktoré zákonné ustanovenie predpokladá porušenie dôležitej povinnosti. Súčasne vytkol napadnutému rozhodnutiu krajského súdu absenciu konkrétneho ustanovenia písm. a/ alebo písm. b/ § 160 ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006.

Dovolacím dôvodom podľa ustanovenia § 371 písm. i/ Tr. por., je že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych väd, ale nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd (§ 322 ods. 3, § 326 ods. 5 Tr. por.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, bez toho aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie potrebných okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže vykonať dovolací súd len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inšancia.

Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa. V trestnej veci obvineného JUDr. L. L. to teda znamená, že pre dovolací súd je rozhodujúce skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený spáchal

skutok tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými skutkovými závermi sa stotožnil aj odvolací súd. Tieto skutkové okolnosti obsiahnuté v popise skutku potom poskytujú spoľahlivý podklad pre naplnenie všetkých zákonných znakov trestného činu prijímania úplatku podľa § 160 ods. 2 , ods. 3 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, zo spáchania ktorého trestného činu bol obvinený uznaný vinným.

Aj podľa názoru dovolacieho súdu obvinený sa nepochybne svojim konaním naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa odseku 3 písm. b/ ustanovenia § 160 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Konanie správcu konkurznej podstaty v rozpore s ustanovením § 8 ods. 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, podľa ktorého je správca povinný pri výkone funkcie postupovať s odbornou starostlivosťou, je nepochybne porušením dôležitej povinnosti vyplývajúcej z funkcie správcu konkurznej podstaty.

Vyžiadanie si úplatku pri plnení povinností vyplývajúcich z funkcie správcu konkurznej podstaty za účelom zvýhodnenia niektorého z účastníkov konkurzného konania je nepochybne hrubým porušením všeobecného morálno-etického princípu vykonávania akejkoľvek verejnej funkcie a hrubým porušením povinnosti správcu konkurznej podstaty objektívneho a nestranného vykonávania svojej funkcie ako esenciálnej a všeobecne platnej požiadavky výkonu takejto funkcie.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného, nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného JUDr. L. L. na neverejnom zasadnutí odmietol.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave, 30. júla 2008

JUDr. Pavol T o m a n , v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Kristína Cíhová

